

nødvendigt, at der stete en Indstilling og en Billigelse fra Rigsdagens Side; man meente, at det ikke kunde gaae, at nogetsohmhelst Beløb blev eftergivet, som tilhørte Staten, og at Statens Formue saaledes, i alt Fald paa Paapiret, formindsledes, uden at Rigsdagen dertil havde givet sin Billigelse. Der var to saadanne Poster, som bleve indstillede af Mindretallet, medens Fleertallet meente, at der i og for sig ikke kunde være Tale om andet end, at disse Beløb burde estergives — Noget, hvori forøvrigt ogsaa Mindretallet var enigt — og at Statsrevisionen derfor ikke behøvede at gjøre Indstilling. Nu har Landstinget forsaavidt deelt os imellem, som det har givet Mindretallet Ret paa det ene Sted, og Fleertallet Ret paa det andet Sted; men det kan jeg ikke forstaae. Det forekommer mig, at har Mindretallet Ret paa det ene Sted, har det ogsaa Ret paa det andet Sted, og har det Uret paa det ene Sted, har det ogsaa Uret paa det andet Sted; thi den Grund, som anføres, at Summen paa det ene Sted var ført indenfor Linien i Regnskabet og paa det andet Sted ikke, kan dog umulig have nogensohmhelst Betydning. Det, hvorpaa det kommer an, er, hvorvidt Staten udtrykkelig og endelig har opgivet sin Fordring paa Vedkommende eller ikke. Der er aldeles ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Staten i sine Regnskaber fører Fordringerne paa den ene eller den anden Maade, Fordringerne eksistere ligegodt; men Spørgsmaalet er, om Staten har estergivet sine Fordringer; om den har erklæret til de Vedkommende: vi gjøre ikke længere Krav paa dem, og det er hertil, at Rigsdagens Billigelse fordres, det er dette, Mindretallet har meent, at Administrationen ikke kunde gjøre paa egen Haand uden videre Ansvar. — Om Bøgerne ere førte paa den ene eller den anden Maade, er dog aabenbart Noget, som aldeles ikke vedkommer dette Spørgsmaal. Jeg kunde supplere disse Udtalelser med flere andre Exempler, men jeg skal ikke trække det ærede Thing videre. Jeg har kun villet vise, hvorfor jeg kunde have ønsket, at

Udvalget havde udtalt sig om disse Punkter, om det slutter sig til Landstingets eller Statsrevisionens Opfattelse; det er aabenbart noget uheldigt, naar man som nu faaer en Afgjørelse fra det ene Thing, som man ikke fatter, og man saa ved Siden deraf faaer den Erklæring fra Rigsdagens anden Afdeling, at man der ikke just er enig i den Afgjørelse, som har fundet Sted, men ikke videre. Der kommer derved en Usikkerhed ind for Statsrevisionen med Hensyn til dens Arbejde, som forekommer mig virkelig at være uheldig. Forøvrigt have disse Poster jo i og for sig slet ikke nogen synderlig finantsiel Betydning.

Ordføreren: Med Hensyn til den ærede sidste Talers Bemærkninger angaaende Antegning 38 under Indenrigsministeriet skal jeg bemærke, at det bevilgede Beløb til Havedyrkning ved Veterinair- og Landbohøjskolen ganske vist ikke er blevet brugt saaledes, som det er bevilget i Finantsloven; men det Spørgsmaal, som egentligt har været omhandlet, er et andet, nemlig om, hvorvidt der kan bruges 800 Rd. til Underviisning i den oeconomiske Havedyrkning, eller om der kan bruges mere dertil. Derfor troer jeg, at det, vi have udtalt i Betænkningen, har sin Rigtighed. — Det andet Punkt, som det ærede Medlem omtalte, angik Beregningen af Sædtillæg af Honorarer. Derom er der fremsat en Fortolkning i Landstingets Betænkning, og jeg troer paa Udvalgets Vegne at kunne henholde mig til den. Denne Fortolkning er naturligviis ikke afgjort rigtig, men forsaavidt de Grunde, der ere anførte i Landstingets Betænkning, maae ansees antagelige, slutter jeg mig ogsaa for mit Vedkommende dertil.

Rosenørn: Min Stilling ved Landbohøjskolen gjør det naturligt, at jeg kjender meget nøje til Regnskaberne der, og da jeg troer, at nogle af de Beslutninger, som ligge for med Hensyn til denne Skole, ikke ere ganske heldige, har jeg troet, det var rigtigt, at jeg